

NOTES PER A UNA BIOGRAFIA

L'enrenou de la imminència d'un infantament trasbalsa tota la casa: un moviment silenciós travessa totes les cambres i de puntetes fa cruixir tot el pis. Veïnes i parents senten que les llàgrimes els vénen als ulls, àvids d'emoció.

A la fi, una porta s'obre i tothom hi corre: esclata el plor i se sent un xiscle entremig.

La sogra bot escales avall fins al despatx del senyor Maó: el senyor Maó –fabricant de teixits de llana per a l'exportació– està ficat entremig d'uns grans llibres comprovant una partida tramesa el tants de juliol a un sastre de Guadalajara i té el cap a can Pistras.

La sogra, però, sense fer cas de la trifulga que tortura el seu gendre, en arribar al despatx, no pot aguantar més temps el seu pit encongit i el deixa esponjar fent amb una veu grossa i d'un cop:

–*Maó Maó: ha estat un noi!*

El Sr. Maó sent aquestes paraules, però, fent:

–*Gua... gua... gua... Guanabacoa. .. Gua... gua...* Voldria evitar que aquella notícia li fes perdre l'objecte que motiva la seva recerca, i mig d'esma aixeca un moment la vista del Major, i diu:

–*Està bé: miri, vagi-ho a dir de seguida a la meva dona!*

I de seguida torna a sentir-se a mitja veu: –*Gua... gua... gua...*

Guadalajara: ara!

93

RESSONS DE FESTA MAJOR

(L'escena, davant d'aquell meravellós pessebre sense figures el qual hom ha volgut fer servir d'arc en l'entrada dels dominis de la Creu Alta, encara que, ben mirat, no sigui tan alta com això. Dues dones, que duen penjades del braç dues filles sense esma, d'aquestes que sembla que segueixin com un quisso (ai Déu nos en guard!), s'aturen prop de l'empantanec i hi llencen una estoneta els ulls perquè campin de dalt a baix i de banda a banda. Quan estan fatigats de topar amb tanta de pedra picada, es reclouen dins les pròpies conques, i els parpries fan allò del: tapa! És aleshores que qualsevol d'aqueixes dues dones diu a l'altra:)

–Per'xò, mai havia estat tan maco!

(I de seguida l'altra:)

–Ai sí. –Ai! –Ai no!

116

LA TÈCNICA DE LA IMPOPULARITAT

L'escena, al carrer. Personatges: dos sords. (Amic, amic meu que vas a llegir això: no t'alarmis. I no vulguis marcar de viu. Vés llegint). L'un sord a l'una banda del carrer, l'altre sord a l'altra banda: es veuen, s'aturen, i un d'ells, qualsevol, diu a l'altre: (Amic meu que encara vas llegint: no et tornis a alarmar amb el que ara ve, et penses que ja ho saps i t'equivoques, t'ho dic pel teu bé, no tornis a fer el viu.), doncs, qualsevol dels dos sords diu a l'altre:

–Tu! Que vas a pescar?

(Amic meu que t'has entestat a acabar de llegir aquestes ratlles i que em fas content amb la teva companyia: cal que et digui, que et recomani, novament, que no t'alarmis i que no facis el viu després d'haver llegit això del que vas a pescar?) A la qual pregunta l'altre sord que li respon:

–No! Vaig a caçar.

I aleshores fa l'altre:

–Ah! Em pensava que anaves a pescar ...

LA TÈCNICA DE LA IMPOPULARITAT

Una vegada hi havia un barco carregat de menta.

Diu: prou! no digui res més.

ESCENA AMOROSA

d'una teranyina que teníem als nassos i que durant aquell temps s'havia anat cristal·litzant...
(Érem a la vorera i jo que li dic:)
–Això potser no m'ho diríeu al mig del carrer.
(Em mirà de dalt a baix i, ell que sí, que tirà avall).

FRANCESC TRABAL